

[Ebba Strange]

dette en ændring af tjenestemandsløven, som vi synes bør gennemføres under alle omstændigheder.

Jeg havde fat i en gren af sagen i et spørgsmål til indenrigsministeren sidste efterår foranlediget af en artikel i en avis om, at det hypotigt skete, at tjenestemænd ude i kommunerne udførte opgaver, som i virkeligheden var i modstrid med loven. Det rystede mig ærligt talt. Og indenrigsministeren svarede, at det ikke var hans bord; det sorterede under tilsynsmyndighederne i amterne og kommunerne.

Det er sådanne ting, der får os til at sige, at denne her ændring ikke påvirker noget, den drager ikke konklusioner, den må under alle omstændigheder gennemføres.

Der er også fra flere sider blevet rejst tvivl om, hvorvidt vi her fra lovgivningsmagts side skal eller kan inddrage private organisationer, som vi gør det i vores forslag. Vi har naturligvis også i SF drøftet, om vi kan det. Og det var det nærmeste, vi kom det. Det, vi drøftede, var, at hvis man nu er i sådan en klemme, at man vurderer den tjenestebefaling, man har fået, som stridende mod lovgivningen, men ikke kan overbevise sin politiske foresatte om, at sådan er det, hvor kan man så egentlig gå hen og få et godt råd? Hvor kan man gå hen og sige: »Jeg er meget stærkt i tvivl. Efter min opfattelse er denne tjenestebefaling på kant med loven, men jeg kan ikke komme igennem med det over for mine foresatte. Kan I ikke hjælpe mig?«

Jeg må indrømme, at det undrer mig lidt, at nogle tjenestemænd ikke selv er gået til deres organisation, men jeg kan også – og det er vi inde på i bemærkningerne – forestille mig, at det har noget at gøre med, at man også har tavshedspligt i forbindelse med de sager, man sidder og arbejder med i administrationen. Derfor valgte vi den forhandlingsberettigede organisation som den, man kunne gå til.

Som fru Lilli Gyldenkilde var inde på, nævner vi i bemærkningerne, at måske kunne Folketingets Ombudsmand bruges, og vi er åbne for at drøfte, hvem der i givet fald kan bruges til en sådan rolle. Nu kan jeg se, at det ikke bliver på denne side af sommerferien, at vi kommer videre med denne drøftelse, men måske gør vi det senere, og så er vi parate til at drøfte, om det er den forhandlingsberettigede organisation eller det er noget andet.

Hr. Hans Jørgen Jensen peger som ordfører for Socialdemokratiet på, at stk. 2, som vi foreslår som ændring til § 10 efter stk. 1, skulle være overflødig, idet hr. Hans Jørgen Jensen mener, at det er omfattet af stk. 3. Det kan man diskutere. Vi synes, at det, der i forvejen står i stk. 1, er sådan en mere generelt formuleret regel om, at man skal overholde de regler, der gælder for ens stilling, når man er tjenestemand. Det ville vi godt have præciseret til, at man også skal overholde de tjenesteforskrifter, der gælder.

Når vi så har præciseret det, går vi over og siger i stk. 3, at hvis denne tjenesteforskrift – og ved tjenesteforskrifter forstår vi selvfølgelig de ordrer, man får skriftligt eller mundtligt af sine overordnede – efter embedsmandens vurdering er i manglende overensstemmelse med lovgivningen, så er det, dette forslag skulle træde i kraft. Det kan synes overflødig; vi syntes ikke, det var det.

Men i det hele taget er hele lovforslaget jo helst overflødig, det er klart, og derfor har vi også henvist til en del af den juridiske litteratur, der foreligger, hvori man går ud fra, at sådan er retstilstanden, sådan som det, vi nu beskriver. Det er kun, fordi vi er blevet opmærksomme på, at sådan har retstilstanden ikke været i alle tilfælde, at vi har fundet det nødvendigt at fremsætte dette lovforslag.

Jeg vil gerne sige til hr. Kai Dige Bach, at dette ikke er at lovgive for en enkelt sag; det er at lovgive helt generelt, således at der ikke hos nogen tjenestemænd skal være nogen usikkerhed om, hvad det er, der er deres loyalitetsforpligtelse, og hvad det er, der er deres rettigheder i forhold til tjenestemandsløven.

Til sidst til hr. Glønborg, som godt kunne tænke sig, at vi også drøftede nogle andre ting i forbindelse med tjenestemandsløven, altså at man skulle kunne undlade at udføre tjenesteforskrifter, der er i strid med ens samvittighed. Det har vi slet ikke drøftet i forbindelse med dette lovforslag. Der har vi alene interesseret os for lovligheden, så jeg vil ikke kommentere eller forholde mig til hr. Glønborgs synspunkt. Jeg mener, at når man er ansat som tjenestemand, skal man i det store og hele gøre det, der ligger inden for ens embedsområde, og hvis det er i overensstemmelse med loven, mener jeg også, man skal udføre det. Men det kan godt være, der er nogle tilfælde – jeg kan ikke